

ES PEDRIS LLARG

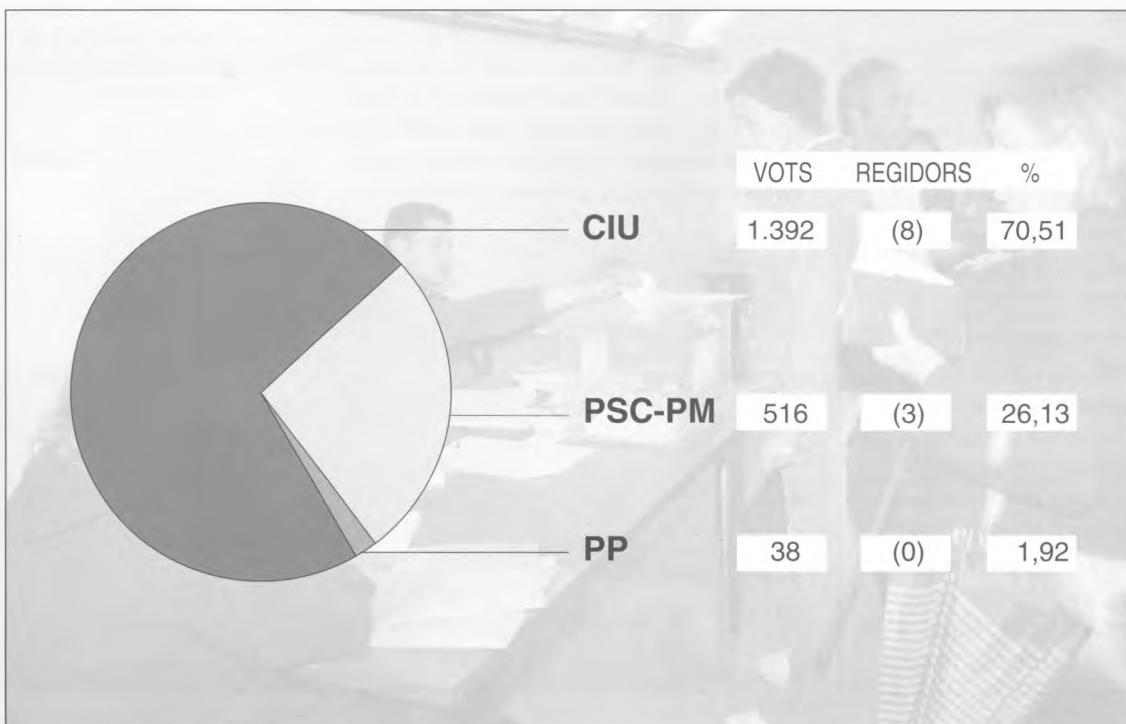

Núm. 64
Juny
2003

Revista Municipal d'Informació i Cultura

BEGUR/ESCLANYÀ

ELECCIONS MUNICIPALS Carles Arnau conserva la majoria absoluta

Revista Municipal
d'Informació i Cultura

Núm. 64
Juny 2003

* * *

Edició:

Ajuntament de Begur

Redacció:

Arxiu Històric Municipal
Bonaventura Carreras, 11
17255 Begur
Telèfon: 972 62 43 05
E-mail: arxiunicipal@begur.org
www.begur.org

Col·laboració:

Diputació de Girona

Serveis gràfics:

Imatge i Lletra, s.l.

Impressió:

Impremta Palé, SAL
Clavé, 35 - Palafrugell

Dipòsit legal:

Gi - 802 - 1987

* * *

Els conceptes i les opinions sostinguts en els articles signats que apareixen en **ES PEDRÍS LLARG** no representen necessàriament l'opinió d'aquesta revista.

Recordem que les pàgines d'**ES PEDRÍS LLARG** són obertes a tothom. Qualsevol persona que vulgui emetre llur opinió o col·laborar en la revista ha de lliurar els originals a la Redacció, fent-hi constar les seves dades personals i el seu telèfon, sense que això suposi cap compromís de publicació dels articles que no s'hagin sol·licitat expressament.

Alcaldia

Mirant endavant, tenint en compte el present

En el darrer *Es Pedrís Llarg* ja vaig fer referència a les eleccions municipals del 25 de maig d'enguany i ara hi torno, evidentment des d'un altre punt de vista.

Per tercer cop, com sabeu, hi vaig participar com a candidat a l'alcaldia per la federació de CIU; ho vaig fer convençut que m'acompanyava un bon equip i que presentàvem un bon programa -a més, l'aval de la feina feta fins aquell moment era una bona carta de presentació- i amb la mateixa il·lusió que el primer cop.

El resultat de les eleccions m'ha recompensat amb escreix dels problemes i maldecaps inherents al càrrec, ja que ha quedat ben clar que el poble de Begur ha tornat a confiar en mi i en la resta de companys de la candidatura per encapçalar la gestió de govern dels propers quatre anys.

En parlar dels propers anys cal parlar de futur. D'un futur en què el nostre repte serà portar a terme el programa proposat per a Begur i Esclanyà, com he dit en moltes ocasions, un programa realista i ambiciós, però sempre mirant de conservar el tarannà i el carisma del Begur i Esclanyà actuals, perquè pensem que són molt propers al Begur i Esclanyà que tots volem.

En parlar de la feina feta em sento obligat a fer un especial incís sobre la plaça Forgas. Els que érem a l'anterior equip de govern i ara "repetim" n'hem après una lliçó: per molt que t'esforcis, a vegades els projectes es torcen i apareixen entrebancs que mai t'havies ima-

ginat. La plaça Forgas és un clar exemple de com un projecte es pot complir. I en aquest sentit, malgrat que els endarreriments són causats per factors imprevistos, com a equip de govern ens en sentim responsables i és per això que demano disculpes a totes aquelles persones que n'han resultat perjudicades. Vull que sapiguen que mai s'ha llençat la tovallola, que en aquests moments estic dedicant tots els meus esforços perquè se solucioni i acabi al més ràpid possible. Patirem, però també he de dir que serà un espai del qual n'estarem molt orgullosos i que espero que el resultat final ens faci oblidar els maldecaps ocasionats.

Per últim vull expressar el meu agraïment al poble de Begur pel suport que ha manifestat mitjançant el vot. Moltes gràcies a tothom: a l'executiva de CDC i a la d'Unió, a tota la candidatura, als militants i simpatitzants, als que ens han votat i als que no. Hem participat en el sistema democràtic i en aquest sentit he de dir que simplement vull ser l'alcalde de tots els begurencs i begurenques, i lluitar per mantenir i enfortir l'actual clima de bona convivència. En això hi haurem de treballar tots i, segur com estic que com sempre puc comptar amb la vostra col·laboració, m'acomio reiterant el meu agraïment. Fins aviat i moltes gràcies.

Carles Arnau i Ferrer
Alcalde

Foto: A. Tàpies

Extracte d'acords

Ple 25/02/03

•S'aprova per majoria adjudicar el contracte per a l'execució de les obres d'urbanització del carrer Corriol del camp a l'empresa Excavacions Peraferrier, SL pel preu de 67.216 €.

•Davant la sentència condemnatòria de l'exregidor d'Urbanisme de l'Ajuntament de Banyoles, Josep Alsina, s'acorda per unanimitat manifestar i traslladar la solidaritat de l'Ajuntament de Begur, tot expressant la nostra confiança amb la justícia.

Comissió de Govern 4/03/03

•Es requereix, per darrera vegada, a Telefónica Servicios Móviles, SA perquè executi la sentència que l'obliga a retirar l'estació base de telefonia mòbil situada al càmping El Maset.

Comissió de Govern 18/03/03

•Es contracta l'empresa Enllumenats Costa Brava, SL per al canvi dels punts d'enllumenat públic del C/ Alzines (pressupost: 3.509 €).

Comissió de Govern 25/03/03

•Es contracta l'empresa Enllumenats Costa Brava, SL per a la renovació general dels punts d'enllumenat públic del veïnat Portal d'en Paloma (pressupost: 5.795 €).

•S'acorda contractar l'empresa Congost-Fernández, SL per dur a terme la instal·lació d'un reemissor de canals de televisió per Sa Riera (pressupost: 28.035 €)

Ple 25/03/03

•S'acorda per majoria aprovar provisionalment la revisió i adaptació del Pla

d'ordenació urbanística municipal, ratificant conseqüentment tots els convenis urbanístics que figuren a l'expedient i resolent totes les al·legacions presentades.

El nou planejament preveu augmentar en 120 hectàrees el sòl no urbanitzable i rebaixar el sostre edificable en 66.000 m2.

• S'acorda per majoria posar a la venda la meitat de les places d'aparcament de la plaça Forgas mitjançant subhasta pública.

• S'aproven per unanimitat els convenis amb la Creu Roja per a la prestació dels serveis de salvament i socorrisme a les platges de Sa Riera, El Racó, Illa Roja i Aiguablava per a la temporada d'estiu d'enguany.

Comissió de Govern 8/04/03

•S'aprova la factura presentada per l'empresa Pere Giralt Sagrera, SA d'un import de 3.569 € corresponent als treballs d'arranjament de l'aparcament del Centre Polivalent d'Esclanyà.

Ple 29/04/03

•S'aprova inicialment el projecte de remodelació de la xarxa d'aigua del Polígon 23-Mas Prats (Mirador de Sa Tuna) amb un import de 85.892 €.

S'estableixen quotes urbanístiques per a l'execució de les esmentades obres.

•S'acorda emetre informe favorable sobre l'alteració dels termes municipals de Begur i Palafrugell. Aquest expedient suposa l'intercanvi d'uns 200.000 m2 de terreny en els àmbits del Paratge Brugueres, "Casa de campo" - La Vessana i Aigua Gelida.

•S'aprova el Pla d'Acció de l'Agenda-21 de Begur. Aquest projecte consta de:

- Memòria
- Diagnosi ambiental
- Pla d'acció ambiental
- Pla de participació ciutadana

El nou Ajuntament

Relacionem el nom dels representants polítics de l'Ajuntament de Begur sorgits de les eleccions municipals del dia 25 de maig:

Per la candidatura de CiU: Carles Arnau Ferrer, Joan Català Pagès, Juan Francisco Vadillo López, Rosa Pérez Gafas, Joan Manuel Loureiro Vall, Neus Martínez Agustí, Joan García Pérez, Clara Maria Dato Ortiz.

Per la candidatura del PSC-PM: Antoni Bonfill Plana, Mónica Martínez Carrió, Florian Pi Romani.

Seguretat

POLICIA LOCAL 972 62 42 00
972 62 34 78

MOSSOS D'ESQUADRA 088

INFORMACIÓ GENERAL 112
(Àmbit tot Catalunya)

Registre civil

NAIXEMENTS EN EL MUNICIPI DE BEGUR DURANT EL PERIODE COMPRES ENTRE L'01-01-2003 I EL 31-03-2003

DATA	NOUNAT/DA	FILL/A DE:	
22-01-2003	Marina ROSÉS CAMPASOLS	Víctor Rosés Alcantara	Montserrat Campasols Mari
24-01-2003	Carles BARREDA COMAS	Francisco Barreda Martín	Ester Comas Alvaro
25-01-2003	Miquel ROYÁN OSUNA	Miquel Royan Pérez	Carmen Osuna Bermúdez
27-01-2003	Georgina GÓMEZ ORTIZ	Manuel Gómez Santos	Josefa Ortiz Márquez
31-01-2003	Alejandra AGUILAR MARTÍNEZ	Francisco Aguilar Franco	Margarita Martínez Baena
05-02-2003	Carla AGUILERA GARCIA	Àngel Aguilera Huertas	Maite Garcia Alejandro
08-02-2003	Àlex BENAIGES CARBÓ	Albert Benaiges Sierra	Gemma Carbó Ribera
19-02-2003	Marc PÉREZ REDONDO	José Manuel Perez Espejo	Noelia Redondo Galán
27-02-2003	Andrea ORTIZ CARRION	Miguel Ortiz Moreno	Josefa Carrión Pellicer
21-03-2003	Anna Maria MACAY VASAYLAJE	Virgilio Macay López	Cynthia Vasaylaje Dinawanao
23-03-2003	Eduard ALBO FREIXAS	Josep Albo Fita	Natalia Freixas Martinez

DEFUNCIONS I ENTERRAMENTS EN EL MUNICIPI DE BEGUR DURANT EL PERIODE COMPRES ENTRE L'01-01-2003 I EL 31-03-2003

NOM:	DATA:	MUNICIPI DE L'ÒBIT:
Maria VILANOVA BATALLER	15-01-2003	PALAFRUGELL
Josefa CASADEMONT SIMON	24-01-2003	SCLANYÀ
Maria TRIAS MATO	26-01-2003	PALAMÓS
Raquel CARRERAS NAVARRO	04-02-2003	PALAMÓS
Asunción VALENTÍ FIOLE	07-02-2003	PALAMÓS
Josep MAYOLA CULLELL	16-02-2003	GIRONA
Àngel SÁNCHEZ SÁNCHEZ	26-02-2003	BEGUR
Rosa JIMÉNEZ GONZÁLEZ	09-03-2003	ESCLANYÀ
Joaquim MOLINER GUAL	22-03-2003	FONTCOBERTA
Juan ROCA ISERN	24-03-2003	BEGUR
Carlos FERNÁNDEZ FERNÁNDEZ	22-03-2003	PALAMÓS

CASAMENTS CELEBRATS EN EL MUNICIPI DE BEGUR DURANT EL PERIODE COMPRES ENTRE L'01-01-2003 I EL 31-03-2003

NOM DEL NUVI:	NOM DE LA NÚVIA:	DATA CASAMENT:
Juan José SÁNCHEZ OLIVER	Maria del Carmen SALVADÓ CANER	22-02-2003
David ESPLUGA CAMPABADAL	Montserrat VICENS FOLGUEIRA	15-03-2003
Eduardo NOYA ALSINA	Marta Natalia CASTRO SOT	22-03-2003

Qui són i què fan HUMANA?

Cada dia que passa la gent recicla més, i és que s'ha convertit en una necessitat per tal de no embrutar més el medi ambient. Actualment tots els municipis destinem molts diners en el tema del medi ambient, recollida selectiva, reciclatge... Per això voldria aprofitar per donar a conèixer la feina d'HUMANA, que a més de tenir un vessant mediambiental té un vessant social.

Humana va néixer als anys 60 amb un grup d'ONG's escandinaves per ajudar les víctimes de l'Apartheid. Actualment, l'objectiu primordial d'Humana és cooperar amb països molt pobres per proporcionar-los possibilitats de desenvolupament a mig termini; és a dir, finançar projectes i participar en l'educació i formació de persones que necessiten construir el seu propi futur i el del seu país.

Amb aquests projectes es creen Escoles Professionals on ofereixen als estudiants una formació bàsica en matèria d'agricultura, construcció i comerç. Hi ha projectes d'Ajuda Infantil que asseguren que la mainada aspiri a un futur digne i estigui preparada per anar a l'escola. També es treballen altres àmbits relacionats amb la higiene, la prevenció de malalties, campanyes de vacunacions, construcció de pous... En definitiva, tot contribueix a la millora de la qualitat de vida dels més joves i al futur de la societat.

Humana treballa a Espanya des de 1987. Primer es va instal·lar a Catalunya, més tard a Madrid, Comunitat Valenciana i Principat d'Astúries; i ara

HUMANA

també desenvolupa la seva activitat a Andalusia, Castella la Manxa, Castella-Lleó i Galícia.

Les donacions de roba es realitzen a través dels contenidors que s'instal·len en els més de 700 municipis col·laboradors. L'ús dels contenidors ofereix als ciutadans la possibilitat de donar la seva roba de manera autònoma, i representa un clar benefici per a la recollida selectiva de residus urbans. I és que cada persona llença aproximadament 7 quilos de roba a l'any. El destí de la roba que no ens posem, que no ens agrada o que està gastada, sol ser les escombraries, però Humana demostra que aquesta roba pot tenir una altra finalitat i ser destinada a fons de cooperació al desenvolupament.

Cada país europeu que col·labora amb Humana destina la roba recollida a només uns determinats països africans. En el cas d'Espanya són Angola, Zàmbia, Moçambic i Zimbabwe. Això evita que s'envii roba d'hivern a aquests països, ja que allà les temperatures són molt altes durant tot l'any i no la necessiten.

Aquest hivern vaig visitar la planta de reciclatge que Humana té a l'Ametlla del Vallès (Barcelona) i vaig veure com pesaven i feien la tria de la roba. També em van explicar tot el procés que segueix la roba.

Uns camions fan el recorregut pels diferents municipis per buidar els contenidors de roba. Quan el camió arriba a la planta es pesa la roba per tenir-ne el màxim control. Llavors la roba se selecciona: roba totalment d'estiu, tipus xandall, d'hivern, accessoris (bosses, cinturons), sabates, cortines, mantes, joguines ...

La roba d'estiu s'envia a l'Àfrica. La roba que no està gaire bé serveix per fer draps, i tota la resta es distribueix en les 15 botigues d'Humana que hi ha a Espanya (9 són a Barcelona, 1 a Granada i 5 a Madrid).

Evidentment, aquestes botigues són de roba usada, i la roba i els altres productes es venen a baix preu. Dels diners obtinguts, una part es destina a pagar les despeses de l'organització a Espanya (col·locació i manteniment dels contenidors, recollida i classificació de la roba, embalatge, sous...); la resta serveix per crear i ampliar els projectes que Humana porta a terme a Àfrica.

Quan la roba arriba a l'Àfrica no es dona, es ven a petits venedors. Un venedor és una persona que porta a vendre 3 jerseis, o 4 pantalons... El cas és que aprenen a comercialitzar entre ells, creen mercat i economia al seu país, no se'ls dona tot fet.

A Begur ja fa molt temps que tenim contenidors d'Humana, un al Portal d'en Paloma, i un altre al sot d'en Ferrer, que és el que abans estava a la plaça Forgas. A Esclanyà se'n va posar un el desembre de 2002.

Resum de la recollida de roba dels contenidors d'Humana a la nostra població:

LLOC	1r Trimestre 2002	2n Trimestre 2002	3r Trimestre 2002	4t Trimestre 2002	1r Trimestre 2003
Portal d'en Paloma (Begur)	740 Kg	1.030 Kg	980 Kg	890 Kg	590 Kg
Sot d'en Ferrer (Begur)	—	—	—	190 Kg	240 Kg
Esclanyà	—	—	—	230 Kg	400 Kg

Donacions a l'Arxiu Municipal

Gràcies a la generositat de M. Lluïsa Comas ha arribat a l'Arxiu Municipal un conjunt de documents que van pertànyer al conegut metge i alcalde begurenc Francesc Pi i Pi. Es tracta, en la majoria dels casos, de material referent a la medicina, per bé que també hi podem trobar retalls de premsa, correspondència personal o professional i, fins i tot, factures i carnets de diferents associacions. Potser un document especialment curiós és un títol de medicina de la Universitat de Barcelona. Així mateix, formant part del conjunt d'aquest material hi ha la biblioteca personal del metge, que comprèn més d'un centenar de volums, bàsicament col·leccions i estudis mèdics, així com una diversitat de revistes del món de la medicina i la ciència. L'única excepció és un llibre sobre ornitologia i que ens desvela una de les aficions d'aquest il·lustre begurenc. En qualsevol cas, aquesta donació amplia el nostre coneixement tant professional com humà del metge Pi i contribueix, doncs, a fer un pas més en la construcció de la història del nostre poble.

Hem d'agrair, també, la donació efectuada per Susan Mc Cabe d'un

conjunt de documents d'una notable vàlua. Es tracta de documentació burocràtica i notarial (arrendaments, escriptures, capítols matrimonials...) datada des del segle XVIII fins al principi del XX. En la majoria de casos hi apareixen veïns d'Esclanyà i Regencós.

Ricard Juscafresa i Eusebi Juscafresa han fet donació d'una fotografia de Fornells i Aiguablava dels anys vint i Lluís Regincós ha lliurat a l'Arxiu una fotografia presa a Fornells els anys trenta.

Encoratgem, doncs, tothom a fer-nos arribar aquells papers, fotografies

Fotografia cedida per Juscafresa

Apuntem que Lluís Regincós ens ha fet arribar un programa de la Festa Major de Santa Reparada de l'any 1954 i un del 1956, un fulletó de la fàbrica Forgas i un val de 25 pessetes de la Cooperativa Bagurense; i, finalment

o qualsevol material que els pugui semblar d'interès històric. Recordem que la memòria històrica es potencia gràcies a aquesta col·laboració ciutadana.

Digitalització d'imatges

L'Arxiu d'Imatges de l'Ajuntament de Begur està constituït per gairebé 7.000 imatges fixes, a més de les pel·lícules i vídeos. Des de l'Arxiu es procu-

ra, com no podria ser d'altra manera, elevar a la categoria de document històric la fotografia i, en general, qualsevol document en imatge. De fet, és la categoria que li correspon. La comesa d'un arxiu d'imatges és la de conservar, classificar i difondre el seu fons.

Des de l'Arxiu s'està desenvolupant, fa temps, una laboriosa tasca de descripció dels documents en imatges, tal i com explicàvem en *Es Pedris Llarg* número 47 del

mes de març de 1999. Avui ens plau informar que paral·lelament a la descripció es procedeix a la digitalització de les imatges en format JPG i TIFF. L'operació de transferència d'informació d'aquests fons en imatge conservats en suport tradicional (paper) a suports òptics l'executa Alfred Barrós d'Auca Disseny i Comunicació de Begur.

Amb aquests nous suports òptics s'obre un ampli ventall d'avantatges: es poden emmagatzemar grans quantitats d'imatges amb una gran facilitat d'accés i de recuperació; la reproducció és senzilla i no es pateix cap mena de pèrdua de la qualitat; davant d'una sol·licitud externa es pot trametre electrònicament una imatge i, sobretot, es pot garantir una millor conservació de les imatges originals.

En aquests moments es porten digitalitzades 400 imatges

Un begurenc, campió d'Espanya d'Ornitologia

Antonio Cerrato Garrido es va proclamar campió del XXXVIII Concurs d'Ornitologia d'Espanya, celebrat a les Illes Canàries. Va obtenir la medalla d'or amb el canari Lipocromo Rojo Nevado. Els seus socis, Adolfo Roca Dalmau i Juan Peña Aguilar, de Palafrugell, van endur-se les medalles d'or, plata i bronze conjuntament amb els canaris Àgata Plata, Àgata Pastel i Rubio Plata.

XX Festa de l'Arbre

Un any més, i impulsada per la regidoria de Medi Ambient, el passat 16 de març es va fer la 6a Plantada per a la Restauració de la Pedrera Susanna.

Hi va haver un esmorzar de botifarres a la brasa i l'entrega de premis del concurs de dibuixos, fets pels nens i nenes de les escoles Dr. Arruga i Ses Falgues.

Vam tenir la col·laboració de l'Associació de Mares i Pares de l'Escola Dr. Arruga de Begur.

Joan Garcia Pérez
Regidor de Medi Ambient

La coral L'Esparver a la Festa dels Avis

Des de fa tres anys, la coral infantil l'Esparver de Begur amenitza amb els seus cants la festivitat dels avis. Al concert, que va tenir lloc a l'església parroquial de Sant Pere el diumenge 18 de

Foto: Carreras

maig, hi van participar tres grups: petits, mitjans i grans. El cor juvenil va cantar durant la celebració de la missa. Per a nosaltres és el concert més entranyable de l'any, ja que no hi ha res millor que unes veus infantils per acompanyar la nostra gent gran en un dia tan especial per a ells.

Sari

Desfilada de moda

El passat dissabte 3 de maig es va celebrar al pavelló poliesportiu una desfilada de models en benefici de la Lliga Catalana d'Ajuda al Malalt de Càncer de Girona i Comarques.

Les botigues Te-Ke, Blauet, Abril, Sir d'Or, El Taller, Cap-Girell, 1701 Scloft i Splage, juntament amb el coordinador de les desfilades, Jaume Marquès i Bruguera, van fer possible aquest acte.

Des d'aquí volem fer extensiu els agraïments a totes les botigues, Grup de Festes, coordinador de la desfilada,

Ajuntament de Begur i habitants de Begur, ja que sense ells no hauríem pogut recaptar la quantitat de 3.972,78 euros per a la lliga.

Moltes gràcies a tots!

Lliga Catalana d'Ajuda al Malalt de Càncer Girona i Comarques

Estrena de la pel·lícula *Mi casa es tu casa*

La primavera del 2001 els carrers de Begur es veieren "ocupats" per un col·lectiu de gent del món del cinema que rodaven la pel·lícula *Mi casa es tu casa*, produïda per Tesela, PC-Sogecine, amb direcció de Miguel Álvarez i interpretada, en els principals papers, per Jorge Bosch i Fanny Gautier. L'argument, a grans trets, es basa en les pe-

ripècies d'un escriptor que s'instal·la a la casa de la seva exdona a Begur per acabar el seu nou llibre, malgrat que aquella l'havia venut i hi passava uns dies la filla dels nous propietaris.

La pel·lícula, després de més de dos anys, s'ha estrenat en els cinemes gironins, la qual cosa ha provocat una lògica expectació entre la població de Begur, atès que molts dels seus vilatans hi participaren com a extres.

Foto: Carreras.

El disc *Un americà a Begur* de La Principal de la Bisbal, premiat per l'OBP

L'Obra del Ballet Popular ha publicat la relació dels guanyadors dels Premis del Dia de la Sardana 2003, durant els actes de proclamació de Ripoll com a 43a Ciutat Pubilla de la Sardana el diumenge 27 d'abril. Aquestes distincions seran lliurades als guardonats en un acte que tindrà lloc a Barcelona, la propera tardor.

Enguany el Premi a la Producció Discogràfica s'atorga a La Principal de la Bisbal, per la seva col·lecció discogràfica dedicada a grans personalitats que han estimat la sardana, iniciada amb els discs dedicats a Artie Shaw i Josep Pla.

El primer volum *Un americà a Begur - Homenatge a Artie Shaw* fou presentat davant d'un nombrós públic al saló de Plens de l'Ajuntament de Begur el passat vuit de març. El CD consta

El músic Biel Castelló amb el CD dedicat a Artie Shaw

d'onze sardanes (amb obres de Conrad Saló, Frederic Sirés, Ricard Viladesau, Joaquim Serra, Pau Casals, Vicenç Bou...) i la versió del tema més popular de l'orquestra d'Artie Shaw, el *Beguine de beguine*, amb un magnífic

arranjament per a cobla de l'Albert Font i Turon. L'enregistrament també disposa d'un breu document sonor de la ràdio americana dels anys trenta i la portada és una pintura realitzada per Robert Manera. El disc, que recorda la dècada dels 50 –quan el clarinetista i director americà vivia entre nosaltres–, és iniciativa de l'Ajuntament de Begur amb la col·laboració de la Diputació de Girona.

Fundada l'any 1945, l'Obra del Ballet Popular està estructurada en diferents departaments; inicialment la secció d'esbarts fou la més important, a partir dels anys 50 el departament de Sardanes intensificà la seva activitat i promogué iniciatives de caràcter institucional que li han donat un gran prestigi. Actualment la seva activitat es concentra sobretot en la convocatòria, concessió i coordinació de la Ciutat Pubilla i la proclamació i lliurament dels Premis del Dia de la Sardana.

Biel Castelló

Nova campanya del peix de roca

En el marc de la cala de Sa Tuna es va inaugurar la 7a Campanya gastronòmica del peix de roca, que any rere any es consolida com una atractiva oferta turística i culinària.

L'acte de presentació va anar a càrrec de la periodista Guillermina Botaya, que va lloar el valor gastronòmic del peix de roca. Per la seva part l'alcalde de Begur, Carles Arnau, va destacar que aquesta campanya per-

met allargar la temporada turística i oferir un plus de qualitat a l'oferta del municipi.

En la campanya del peix de roca, hi participen els següents restaurants: Aiguablava, Fonda Caner, La Cardina, Hostal Sa Tuna, Parador d'Aiguablava, Es Furió, Sa Rascassa, Mas Comangau, Costa Brava, Can Maurici-Es Castell, Hotel Sa Punta i Hotel Aiguablava.

Tots aquests establiments ofereixen una àmplia mostra de plats i diversitat de preus.

Vivències dels cantaires de l'Esparver a Argentona

"Em va agradar molt la iguana, cantar les mateixes cançons, la guerra de ninots que vam fer a la casa".

Martí Pérez

"Tot i que vaig estar bé, em vaig sentir desplaçada per la diferència d'edat".

Marta Pruneda

"A la nit l'Hèctor, en Guillem i jo vàrem jugar al joc de Harry Potter. L'Hèctor es va aviar tot el dematí amb la Game Boy Advance".

Lluís Frigola

"Em va agradar molt anar a dormir amb la Cris en una mateixa casa. La família era molt divertida i ens van cuidar molt".

Neus Lafont

"El que més em va agradar de l'intercanvi d'Argentona va ser com em varen acollir a casa d'en Víctor".

Albert Villegas

"El que més m'ha agradat és fer amigues noves, anar al museu i fer el concert".

Anna Congost

"El que més m'ha agradat ha sigut fer tantes amigues, fer un gerro i l'intercanvi en general".

Berta Aneas

"Vaig gaudir molt amb la Cristina, vaig parlar-hi molt i vaig voltar per Argentona amb companyes. El millor va ser el llit elèctric, que pujava i baixava amb nosaltres a sobre".

Marina Caner

"Em va fer molta gràcia que la família que em va acollir vingués cada estiu de vacances a Begur".

Èlia Pérez

"Em va agradar la idea de conèixer el poble i la gent tant amable i simpàtica d'aquesta coral que fins ara no en sabia res"...

Alèxia Frigola

"Al cap de 5 minuts de marxar vaig rebre el primer missatge de la nena que em va acollir, malgrat la diferència d'edat".

Anna Orejuela

"Els pares i el nen que em varen acollir eren molt amables. Vaig veure

un gos i peixos, i tenia les persianes elèctriques".

Nil García

"El que més em va agradar va ser cantar amb l'altra coral, sobretot amb l'Anna".

Aida Rodríguez

"M'ho vaig passar molt bé, va ser molt divertit i ens van tractar molt bé".

Cristina Ramírez

"Vaig al·lucinar *pepinillos* amb la iguana dels avis d'en Juli, i vam fer una guerra de ninots".

Xavier Parra

"M'ho vaig passar bé, i la família era molt agradable; vam jugar amb l'ordinador, després a la nit vam sortir una estona amb alguns nois i noies d'Argentona i de Begur; també em va agradar fer el gerro".

Daniel Pereira

"Tenien una casa molt gran".

Eduard Royan

"No volíem que ens fessin fotos i ens van subornar amb un Ferrero Rocher".

Paula Fuster

"Em va agradar quan a la nit vam sortir a fer un volt pel poble, i quan vam fer el gerro amb el fang".

Neus Cufinyà

"A mi em va agradar que la Marina m'acollís a mi, és molt bona nena. Tenia una tortuga a casa i els seus pares van ser molt amables".

Gemma Orejuela

"Ens volien fer una foto amb la càmera digital, i la Mariona la sabia fer anar més que la seva mare".

Clara Congost

"Em va agradar molt l'activitat del Museu del Càntir i l'acollida que em van fer".

Laura Feliu

"Em va agradar el nen que em va acollir perquè era romanès adoptat i feia 2 anys no sabia llegir ni escriure".

Lucas García

"El diumenge era l'aniversari del pare del nen i vam esmorzar pastís de xocolata".

Jairo Vadillo

"La família que em va acollir durant la nit eren molt amables, però hi havia molta rivalitat entre ells pel futbol: uns eren del Madrid i uns altres eren de l'Espanyol".

Guiu Vidal

"El nen tenia una taula plena d'unes figuretes que eren molt cares i a sobre les havies de pintar tu. Quina estafa!".

Hèctor Castro

"En Guifré ha guanyat molts concursos de pintura".

Gerard Bautista

"Com a directora d'un cor infantil, crec que la modalitat de l'intercanvi és molt interessant per als nostres nens, ja que enriqueix molt les seves relacions amb els altres".

Sari

Cantada a l'església de Sant Pere amb la coral d'Argentona

Agulla de terme Monòleg de l'escultor

Fa ja bastants anys, l'estiu de 1954 i essent jo una criatura, els meus pares, José de Udaeta i Marta Font, van decidir anar a passar unes vacances a Sa Tuna.

Després d'un viatge d'hores des de Barcelona, en arribar a la cala una àncora enorme de ferro ens va donar la benvinguda enmig d'un paisatge formidable, acotat per les penyes d'Es Plom.

Aquella sensació de soledat, els colors i la forta olor de mar van quedar impresos en la meva memòria per sempre. Fins i tot, al cap dels anys la meua dona i jo vam decidir traslladar-nos a viure a Sant Feliu de Guíxols.

A Sa Tuna, el meu germà Santiago i jo sortíem de casa al matí amb les nostres canyes de pescar i saltant de roca en roca anàvem omplint el nostre cistells de serrans, julioles, tords, salpes i, de tant en tant, algun sard.

Nedàvem, bussejàvem i passejàvem pels pinars dels voltants i, és clar, vam

conèixer alguns bacanards, en Gervasi, l'Espiridió i altra gent que sortia en barca a pescar fins i tot quan el mar estava picat. En aquestes circumstàncies, s'amagaven entre les roques de la gruta i feien una galleda de peix.

Quan l'alcalde de Begur, Carles Arnau, em va plantejar la possibilitat l'any passat de fer el projecte per a una escultura pública per a la plaça Forgas vaig pensar que era una oportunitat personal per demostrar als bacanards

L'artista Udaeta dirigint la instal·lació de la seva escultura

el meu agraïment per l'especial temps que vam compartir.

Recolzant-me en els meus records d'infància, i tenint en compte l'emplaçament escollit per l'arquitecte Lluís Maria Sanllehy, he ideat una escultura inspirada en l'agulla de reparar xarxes dels pescadors.

La peça, de forma afusada, presenta uns volums en negatiu que simbolitzen la part central de l'agulla que conté el cabdell del fil de la malla.

Té una altura de 6 metres i està feta d'acer corten de 10 mm de gruix, material pràcticament indestructible. Amb el temps, aquesta superfície es va rovellant superficialment, i alhora aquesta lleugera capa evita que la peça es continuï rovellant cap a l'interior.

El nom de l'escultura prové de la impressió personal del lloc on se situa la peça. Com que està ubicada a certa altura, podria ser el lloc idoni per col·locar una fita de terme, i d'aquí doncs el seu nom: *Agulla de terme*.

Per a més informació, podeu consultar www.udaeta.com.

Alberto de Udaeta

Foto: A. Tapies

Activitats a Esclanyà

Festa de l'Arbre a Esclanyà, davant del Polivalent. 16 de març de 2003

12a Caminada a d'Esclanyà a Tamariu. 30 de març de 2003

Anàlisi electoral

Després de sentir per la ràdio que havíem tret 3 regidors vaig quedar aclaparat pel resultat: 8 a 3. El sopar a la Fonda Caner amb tota la candidatura va resultar un xic trist. Després de les postres i els cafès va ser en José Hidalgo qui va demanar cava i, malgrat que en un primer moment a uns pocs ens va semblar inoportuna la proposta, a la majoria els va semblar bé i, afegint cadascú 2 € al preu del menú, vam brindar pel resultat i per nosaltres. Jo vaig fer-hi el meu discurs, en Ferran el seu i la Mari Carmen també el seu.

Al matí de dilluns ja havia assimilat el resultat i començava a valorar com un èxit haver triplicat la representació a l'Ajuntament i haver quedat un regidor per sota de l'objectiu ambiciós d'assolir-ne 4 que personalment m'havia fixat allà pel principi del 2001.

El resultat no és fruit de l'atzar ni de la casualitat. És el premi a un treball des de l'Agrupació Socialista que s'ha concretat amb la sortida a la llum de 3 números de la revista *Es Portell* i de la realització de les 4 Taules de Participació i Debat.

Des d'*Es Portell* s'ha explicat les modificacions que CiU ha introduït en la revisió del Pla general municipal d'ordenació, les quals no tenen cap interès general i públic, van en contra del nostre model turístic i vulnereu els principis de sostenibilitat:

-S'amplia un càmping particular amb l'annexió d'un terreny forestal protegit que ara es qualifica de dotació per a acampada.

-Es classifica un terreny forestal protegit com a urbanitzable. L'Ajuntament mateix l'havia protegit en la revisió del 89.

-Es classifica la pedrera de S'Antiga -acabada d'explotar i sense restaurar, situada en zona de PEIN- com a urbanitzable, i s'hi podran fer 24 cases.

-Es converteixen en zona urbana directa diferents terrenys de la zona de Fornells-Aiguablava que no reuneixen les condicions que la normativa exigeix per ser així declarades. En no poder haver-hi les cessions i les previsions per a zones verdes i equipaments que els estudis de detall proporcionarien necessàriament perdrem l'oportunitat

de mantenir els corredors ecològics que ens permetrien sense solució de continuïtat anar d'un lloc a un altre del municipi per entre zones verdes protegides i comunals.

-Es treu la zona portuària de la Platja del Racó prevista també en el Pla de Ports de la Generalitat i se sostreu així al poble de Begur la possibilitat de la discussió democràtica de la seva necessitat o no. Paral·lelament, en la zona d'equipament d'aquest port s'elimina l'espai hotel·ler i es classifica per poder-hi fer habitatge unifamiliar, amb la qual cosa perdem una zona pública litoral de gran qualitat paisatgística que quedarà privatitzada.

-S'elimina l'espai de major protecció dels penya-segats que protegia des

turístic, en el jovent, en el bosc i en la gent gran.

No ha estat fàcil aconseguir les persones per formar part de la llista en els seus primers llocs. Això no vol dir que no estigui molt content amb totes i cada un dels 16 integrants de la candidatura, però sí vull manifestar aquesta sensació de fredor que s'ha viscut al llarg de la campanya i que personalment vaig sentir en el míting final a la sala principal del Casino Cultural, en què només vam assolir mitja entrada. Els temps han canviat, la calidesa i la participació que tenia a la memòria dels mítings del 87 i del 91 ara no han pas existit. No és cap retret a l'electorat, que ha fet el que havia de fer; jo personalment em sento tranquil, con-

Foto: A. Tàpies

del Pla general del 82 una zona més extensa del litoral que els actuals 20 metres de la Llei de costes. Conseqüentment, es podrà edificar en zones de verd ran de mar privades de grans finques.

-S'eliminen o minoren les franges de protecció establertes per a les travessies urbanes de les carreteres i dels vials de la xarxa arterial, el que suposa una reculada en les expectatives futures d'aquestes vies i en el proteccionisme paisatgístic i ambiental.

-No existeix cap previsió per a l'obtenció de sòl on pugui promoure's habitatge de protecció oficial i promoció pública.

De les 4 Taules de Participació i Debat n'han sortit les propostes per elaborar el programa que hem presentat en aquestes eleccions, basat en el Pla general d'ordenació com a model

vençut que hem estat la veu crítica que aquesta contesa electoral necessitava i que serà fonamental en aquesta legislatura que començarà a partir del 14 de juny perquè el nostre bosc tingui un Pla contra incendis, la gent gran el seu centre de dia-residència, el jovent el seu local de trobada, els begurencs de primera residència el sòl per a habitatges de promoció pública, els begurencs de dintre vila la millora del civisme de les nits d'estiu, les urbanitzacions el seu pla de sanejament conduït a depuradores, i després de tot això i algunes quantes coses més, potser sí que podrem parlar que estem a punt de fregar el lloc número 1 en el rànquing de pobles respectuosos amb el seu patrimoni natural i amb les persones que hi viuen.

Antoni Bonfill, cap de llista pel PSC-PM de Begur a les eleccions municipals del 25 de maig

Bondat divina

Els meus múltiples pactes amb el dimoni m'han dut a un lògic i qui sap si just càstig: a la diàlisi en un hospital proper a Begur. Perquè aquesta penitència es desenvolupi com Déu mana, tres dies a la setmana una ambulància ve a buscar-me per tal que una màquina disfressada de ronyó compleixi les funcions que el cabronàs del meu ronyó es nega a prestar-me.

En aquests viatges al centre hospitalari recollim pel camí una gent que, com jo, disfrutem d'aquesta benaurança biològica. En un d'aquests trajectes vam recollir l'altre dia dues senyores. La primera era seriosa i malhumorada, però amb la segona va venir la sorpresa: una velleta que ja ens esperava al carrer, somrient i festiva; va pujar a l'ambulància alegrement, ens va explicar que feia mitja hora que era a fora per gaudir del sol d'aquell primer dia de primavera, perquè ella amb el sol renaixia d'alguna manera. S'havia posat una jaqueta de flors, horrorosa però feliç, i portava una colònia que s'agraïa, quasi de col·legi, neta i lluminosa com ella. Els seus ulls gairebé ba-

llaven mentre ens preguntava com ens trobàvem. Ella era en aquells moments la pura alegria de viure. Fràgil i il·lusionada la van ficar amb nosaltres a la sala imprescindible però terrorífica on la nostra precària salut ens havia condemnat. La van posar al meu costat.

Després d'unes hores (allò és interminable) vaig començar a sentir unes fresses, una respiració angoixada. La pobra velleta tenia nàusees, o arcades. El cas és que va tenir un accés de vòmit i que, en estar en posició totalment horitzontal, degué respirar aquell mateix vòmit. Es va aixecar llavors com moguda per un ressort. L'ofec i l'angoixa li van fer oblidar que estava connectada a tota mena de tubs pels quals la sang de tot el seu cos s'estava filtrant i purificant. La pobra dona, en la seva ànsia per prendre aire, va organitzar un desastre: tot va anar-se'n a terra, mentre ella creia que es moria. El personal clínic va actuar a l'acte i com sempre: eficientment i magníficament. Mentre aïllaven amb paravents la zona, encara vaig tenir temps de veure un parell d'infermeres amb la bata esquitxada de sang.

Aquella senyora no va poder tornar amb nosaltres aquell dia. La vaig tornar a veure al cap d'una setmana. Aquest cop, en sortir de casa seva, s'havia convertit en una anciana callada i temerosa, d'ulls apagats, de mans que tremolaven. Ja no deia res, ja no s'havia posat colònia, la seva jaqueta de flors (horrorosa o no) ja no estava amb ella. En pujar a l'ambulància el tècnic sanitari li va acariciar el cap i ella va tenir un sobresalt com si temés un cop o una bufetada. I així segueix.

Reflexió sobre això? Poca cosa: o mirar amb astorament el nostre traçat destí o veure per alguna banda la mà de Déu que (en la seva infinita bondat i misericòrdia) no s'està divertint prou havent tornat a enfrontar les dues meitats del món (aquest cop amb perfils termonuclears), sinó que ha volgut, com a postres, donar aquesta urpada verinosa, innecessària, a aquesta pobra anciana i al seu primer dia de primavera.

Jordi Vallvé

La Llar Infantil Ses Falugues i la Biblioteca municipal

Un any més, per la diada de Sant Jordi els petitons de la Llar infantil van pintar un punt de llibre per als seus pares.

Aquesta activitat va tenir la seva continuació en l'exposició dels esmentats punts en una paradeta que la biblioteca va col·locar a la plaça de la Vila el dia de Sant Jordi, on es podien veure els punts de llibre fets per tots els nens i unes fotografies dels diferents grups de petitons que molt atents escoltaven un conte que explicava la bibliotecària.

Cal dir que la Llar infantil ha col·laborat amb la biblioteca per tal de donar a conèixer a les famílies les activitats que s'hi s'organitzaven fent arribar puntualment els paperets informatius de l'hora del conte o de les activitats de Nadal i animant els més grandets a anar a escoltar o mirar contes a la biblioteca.

Fotos: A Tàpies

Vídeos infantils

La biblioteca Salvador Raurich estaria agraïda a totes aquelles persones que ens fessin donació de vídeos infantils que tinguin en desús a casa perquè els fills han crescut i ja no els miren.

"No a la guerra"

Begur i els seus escolars diuen "No a la guerra"

Inauguració de l'avinguda Josep Pla

Després de les obres realitzades a l'entrada del municipi, el passat dia 12 d'abril es va inaugurar l'avinguda Josep Pla.

L'alcalde de Begur, Carles Arnau, va mostrar el monòlit dedicat a l'escriptor i que reproduïx un text de Pla sobre Begur. Tot seguit, a la sala de Plens de l'ajuntament, Cristina Badosa, professora i estudiosa de Pla, va pronunciar una conferència titulada "Begur vist per Pla", i Lluís Molinas va llegir alguns textos de l'autor. L'acte es va concloure amb un aperitiu per a tots els assistents.

Amb aquest homenatge a Josep Pla, Begur deixa constància de la intensa relació que l'escriptor va tenir amb la nostra vila i que va inspirar-li alguna de les seves millors pàgines.

A continuació reproduïm el text de la conferència de Cristina Badosa:

Les primeres experiències literàries de Josep Pla estan dedicades a la vila de Begur, a les seves platges i a la seva gent. El 3 de gener de 1917 publica a la revista *Ofrena* el primer escrit, "Bagur, la vila blanca i alta", i a la tardor de 1919 aparegueren algunes proses al *Baix Empordà* sobre Sa Tuna i el camí vell de Begur. Aquests escrits tenen tots els tics de l'aprenent d'escriptor, és a dir, una certa pedanteria, barrejada amb unes deixes lèxiques i sintàctiques hereves de la retòrica noucentista. Malgrat tot, si fem un cert esforç i els mirem amb la perspectiva del temps, són reveladors, perquè descriuen uns paisatges, exposen unes idees i expliquen uns efectes meteorològics que seran constants temàtiques i descriptives de la seva literatura. La prosa que va publicar el gener de 1920 a la revista *D'Ací d'Allà*, "L'eternitat de Pere Brincs, home de Bagur", representà l'entrada en l'ofici literari. L'estil és més àgil i visual que les proses anteriors.

Anys més tard, el 1934, Pla reprenqué les proses sobre Begur del 1917 per a l'edició del *Viatge a Catalunya*, que, amb algun retoc que no afectava el conjunt, van ser editades el 1968 al volum 7, *El meu país*, de les *Obres Completes*. Els textos definitius ja tenen totes les virtuts del que és la prosa

de Pla. Si prenem la lectura com una experiència, com un viatge que ens obre als plaers del descobriment de la vida i no tant com una dèria per arribar a un port, la lectura de les pàgines sobre Begur ens traslladen a un món gairebé somniat. Podríem creure, com ell afirma, que efectivament Begur no és

i d'ironia. Ha pres una forma ideològica. És a dir, que l'autor gràcies a l'ofici i al coneixement ens ha il·luminat el paisatge i els homes, presentats de manera objectiva en la seva quotidianitat amb unes virtuts que els converteixen en un exemple d'una altra realitat imaginària i, en certa manera, modèli-

L'alcalde Carles Arnau i la regidora Rosa Pérez descobreixen el monòlit dedicat a Josep Pla

més que una prolongació de Palafrugell, una mena d'apèndix, però el cert és que Begur és el somni de Palafrugell. El desig de llibertat i aventura de Josep Pla troben la síntesi perfecta en els habitants de les cales de Begur: individualistes, esventats i aventurers. La impressió de poble remot i tocat de misteri que apareixia als primers escrits es repeteix en els textos posteriors, les mateixes imatges d'una naturalesa gairebé selvàtica, les dificultats del viatge –aleshores s'anava en tartana– l'aparició d'uns personatges pertanyents a un món arcaic: adobaparaigües, esmolets, firaires, llenyataires, bosquetans. Però a diferència dels primers escrits, en els darrers explica les raons de la singularitat de Begur.

La tècnica descriptiva de Josep Pla es basa en l'anàlisi de les raons històriques, econòmiques, antropològiques de l'entorn. D'aquesta manera la primera impressió de misteri, gairebé indesxifrable, amb els anys i el coneixement de les causes és substituïda per pintures plenes de sensualitat

ca. És una estratègia que respon a una voluntat didàctica, en el sentit que ensenya com les coses més quotidianes poden comportar vestigis d'altres realitats ideals.

Una part important de l'obra de Josep Pla i, en qualsevol cas, d'una extraordinària qualitat literària, té com a tema el paisatge, el mar, la vida dels pescadors i dels pagesos, la descripció de la nostra antropologia. La familiaritat amb cada un d'aquests temes, el sentit crític, l'humorisme, l'abundància d'anècdotes, donen una dimensió poètica que l'allunyen de caure en el costumisme pintoresc. Pla és i serà un punt de referència obligat per recupear i difondre unes formes de vida que la substitució d'una indústria tradicional –com el suro a l'Empordà per una indústria turística i de serveis– està fent desaparèixer. L'admiració de Josep Pla pels personatges que es mouen en aquestes cales és una mena d'homenatge a una forma de vida que, en certa manera, s'ha perdut. És evident que avui és difícil trobar individus que puguin sobreviure del que dona la

naturalesa, i que la vida que portaven, per necessitat i perquè els era con-substancial, s'ha estandarditzat d'una manera més o menys esblaimada en allò que anomenem estiueig. Aquests personatges que sovintegen en l'obra de Pla tenen diversos trets en comú: la independència, l'horror als lligams de la vida familiar i de la vida social, a les imposicions, són poc constants, amb una única obsessió: no ser atrapat.

Pla atribueix a raons històriques aquesta manera de ser dels palafrugellencs i dels begurencs, a "una conseqüència del providencialisme imposat per una llarga administració eclesiàstica" (o.p., 7, p. 689). És a dir, com ell mateix explica en els orígens històrics de Palafrugell, l'administració eclesiàstica, sobretot si era llunyana, produïa una situació de llibertat absoluta. Moltes poblacions empordaneses gaudiren dels privilegis que els atorgava l'administració monacal, un exemple remarcable seria el de Cadaqués, que, havent estat sotmesa a un domini dual –el dels comtes i el de l'abat de Sant Pere de Rodes, ambdós molt llunyans–, va acabar essent governada

pels mateixos cadaquesencs per mitjà d'una democràcia. Segons l'historiador Pella i Forgas, quatre viles han conservat alguns senyals de la primitiva civilització empordanesa: Calonge, Begur, Cadaqués i Banyuls.

En l'obra de Pla trobem nombrosos exemples de personatges individualistes, que viuen directament en contacte amb la naturalesa, en especial pels topants de la costa de Begur, i que representarien l'essència del caràcter empordanès. Aquests personatges són l'encarnació del "bon salvatge" rousseauinià i de Robinson Crusoe, i només estan regits per una llei: la que els dicta la naturalesa. S'hi senten tant en el seu lloc, que s'hi refugien. Pla també s'hi va refugiar durant la immediata postguerra.

És curiosa la identificació que s'ha fet reiteradament de Pla amb un pagès, ell també va ser el primer de prendre'n l'aparença, però cal dir que a banda dels orígens pagesos de la família del Mas Pla de Llofriu, hi ha altres arrels que personalment crec que també el van influir i que, tanmateix no va reivindicar d'una manera tan oberta. Són l'oncle Esteve Casadevall i la branca

Llach de Calonge, tots de la banda de la seva mare. El primer, un *americano* de Calella, i d'aquí el seu cosmopolitisme perfectament natural; els segons, amb una tirada per l'individualisme i la llibertat, portada fins als límits de l'anarquisme, que l'identifiquen amb aquests personatges selvàtics i bohemis que tant admira. Avui encara se'ns fa difícil, fins i tot per als qui només els hem conegut en les pàgines dels llibres de Pla, imaginar Begur sense pensar en aquells personatges que ell va elevar a nivell mític.

D'esquerra a dreta: Lluís Molinas, Carles Arnau i Cristina Badosa

Foto: Carreras

Aquell fotut pocavergonya!

L'epígraf no es refereix a la persona, sinó a una frase lapidària que féu època. Car el *tiu* Joanet (en Manet, segons d'altres) com tot humà, fou persona de virtuts i febleses, però més aviat tirant cap a sant baró. Això sí: més lleig que fet d'encàrrec. Sense pèl a la cara, amb un cutis finíssim, venust.

Era el segon dels cinc fills de Francesc Forgas Elías i de Paula Estrabau Jubert. Besnét de Jaume Forgas Mauri, fundador, l'any 1790, de la firma Forgas, coraler, i pare de Joan Forgas Massot, iniciador de l'exportació de taps de suro. Forgas Elías fou el que donà l'impuls més important a la firma.

És curiós que de mateixos pares puguin néixer fills tan diferents. Perquè l'avi Salvador era el que els anglesos en dirien a *very handsome man*. Tinc entès que el seu germà gran, Francesc, "el tiu Franciscu de Londres", igualment. En canvi el pobre Manet i la tia Matilde!

Recordo que la reina Elisabet de Bèlgica –que uns anys estiuejà a Fornells– deia que tothom té la cara d'algun animal. Algú es va atrevir a preguntar-li: –"I vostra majestat també?"– i la reina respongué al bot: –"Sí, de camell". Doncs, efectivament: el *tiu* Joanet, quan es va fer gran, tenia una cara que semblava talment una tortuga; la tia Matilde, ja des de joveneta, era un hipopòtam calcat.

En Manet no tenia descendència. Ergo el seu hereu era el seu únic nebot. Alguns diumenges, com que el xofer, Frederic Cullell –que ho era també de l'avi Salvador–, feia festa, al nebot li tocava conduir, quan al *tiu* se li acudia emprar l'automòbil.

Un any, durant tres o quatre diumenges seguits, es va repetir una visita a uns terrenys en un poble proper. Quan el nebot va assabentar-se que el motiu de les visites era la projectada venda dels terrenys per part de l'oncle, en veure que li volava part del llegat, va

proferir una locució digna de figurar en un glossari de frases cèlebres: "Aquest fotut pocavergonya se m'està polint els terrenys!".

A. Arruga Forgas

La carretera de Sa Tuna

Aquesta carretera que és la meva
i que comença quan el poble acaba
s'enfila cap al mar esbojarrada
deixant voltes i revolts al darrera.
No és un camí com tots: sembla que sigui
aquell camí que ens porta a la sortida
d'aquest món, quan el viure se'ns acabi,
quan diuen que comença una altra vida.
A sobre seu jo em sento renovada,
no m'esvera el perill dels seus racons.
No tinc por de morir enlluernada,
d'aturar-me per sempre a dins el bosc.
A prop de Sa Dragona, allí voldria
—els ulls encara plens de verds i blaus—
caure de cop a plena llum del dia
i agafar-me a la mort cercant la pau.

Quinita G. Hidalgo de Vallvé

La rosa i la camèlia

Rosa:
Sóc la reina de les flors,
tinc tots els colors;
per Sant Jordi, les amistats
se'n fan donació.

Si són festes esportives,
un ram de roses no pot mancar,
ufanes i vermelles,
per a tots els gustos n'hi ha.

No hi ha roses sense espines,
així ho diu el refrany,
per això en porten al cementiri
per Difunts i Tots Sants.

Camèlia:
No sóc popular com la rosa,
això tothom ho sap,
floreixo per novembre i desembre
i sóc verda la resta de l'any.

La meva flor dona prestigi
als que de mi s'han cuidat:
per veure'm florida uns dies
tot un any han esperat.

Francesc de Son Molas

Dedicat la Gent Gran d'Esclanyà:

L'any 2002, que de pressa va passar!
Sembla que era ahir
que al poble d'Esclanyà,
amb molta joia,
la Festa dels Vells es va celebrar.

El 2003 ja és a la meitat,
moltes persones estimades ja ens han deixat,
ben segur que a millor vida totes hauran
anat;
no ens hem de voler desesperar
i tenir força i voluntat per saber-nos resignar.
Amb el gros feix que en aquesta vida
al seu damunt van haver de suportar,
aquí a la terra ja l'hauran pogut deixar.
La seva presència al costat nostre
ja no la podem contemplar,
però tant l'esperit com el bon record
viuran per sempre a dins el nostre cor.

Amb molt d'agraïment ens cal pensar
en el bé que en aquesta vida van fer,
ho podem comparar, com si per herència
un mirall ens haguessin volgut oferir,
per poder-nos-hi reflectir,
perquè els nostres actes
amb encert poguéssim perfeccionar
i això ens pogués ajudar
per, amb confiança, saber esperar
que algun dia arribarà,

que amb molta alegria
a la mateixa morada
tots ens podem retrobar.

Enguany la Festa de la Gent Gran
amb il·lusió també es celebrarà.
Vells i joves, si volen, hi podran participar.
És bo almenys una vegada a l'any
que la gent del poble es pugui ajuntar
per poder dialogar
i el seu pensar expressar.
Perquè en el temps de les presses
s'ha arribat, i a la gent
els manca temps per escoltar,
els manca temps per meditar
per als altres ajudar
i també per bé aconsellar
al que més falta li fa.

Diuen que per bé poder caminar,
les dues cames s'han de necessitar;
una, els joves l'han de posar,
i amb la dels vells s'ha d'ajuntar:
aquesta serà la manera de poder-se
recolzar, perquè endavant es pugui anar.

El nostre agraïment i les gràcies ens cal dar
als que treball i esforç han hagut de posar
perquè aquesta diada tan bé
es pogués organitzar:
que tinguin salut i vida per poder continuar!
El mateix a la gent gran es podria aplicar,
que amb la seva dolença fan acte de presència
per la festa honorar,
ja que sense la seva assistència
aquesta bonica diada no es podria celebrar.
Visqui per sempre el poble d'Esclanyà,
tota la gent gran, jove i menuda que hi ha.

Amb els ciutadans de Begur
també ens cal pensar,
i que bé ho puguin passar,
les gràcies hem de donar
als que els seu gra de sorra
amb tant d'encert saben col·locar
perquè tot vell endavant pugui anar.

I com l'any passat
així em vaig expressar,
que tothom té llibertat
per pensar, per actuar,
per si es vol preparar
per dalt del puig més alt poder pujar.

Pepita d'Esclanyà

El desengany de Joan Sabater Ni tan sols en parlaren!

L'excel·lent article "La història de un rebote", de Carles Sentís (1), rememorant la Conferència de Jalta i la subsegüent frustració, m'evocà aquell dia en què vaig conèixer l'insigne escriptor. Fou a Fornells, Begur, a la terrassa de l'Hotel Aigua Blava, poques setmanes després d'haver estat Sentís un dels testimonis d'una reunió dels "Tres Grans". Tothom pendent de les noves, fins i tot aquell vespre se suspengué una habitual partida de pòquer!

Ni cal dir que tots els que circumdàvem la taula de Sentís callàvem com muts i escoltàvem amb totes les nostres orelles el relat d'un testimoni tan directe. Sobretot anant tan peixos del que passava arreu del món, perquè, amb la censura, ja no ens crèiem res del que deia la premsa, ni tan sols les veritats, quan se'ls n'escapava alguna.

Llevat de la veu de Sentís, tot era un silenci sepulcral, puig que era tan interessant la seva explicació sobre el planejament de la postguerra, el futur paper dels "Grans". La lluita de Churchill contra l'entossudiment de Stalin per admetre-hi a França.

Churchill, el germà pobre; un Roosevelt feble, malaltís; i Stalin, *the good old Joe*, murri, preparant cruspirse mitja Europa.

Naturalment ningú gosava formular cap pregunta per no interrompre el suggestiu monòleg.

Però de sobte, l'incommensurable *Juanitu* Sabater va interrompre l'apassionant exposició amb una pregunta que caigué con un autèntica guillotina verbal, que ni el gran Sentís no va saber respondre (o va eludir) i que fou com una dutxa d'aigua freda. Sabater

comprèn que, amb els problemes que s'auguraven en la propera postguerra (alguns atribueixen a Churchill la frase "we are killing the wrong pig"), Stalin encara tenia preocupacions al front de l'oest, on Adolf Hitler –tot i que, segons assegurava José Luis de

Vilallonga, "il n'avait qu'une couille"(2)– li provocava no pocs entrebancs. I com que el xacrós Roosevelt ja era més de l'altre món que d'aquest, prou trencaclosques tenien els "Tres Grans" per pensar en els nostres problemes.

Sigui com sigui, la intervenció de *Juanitu* (l'Osso, com li dèiem familiarment) va truncar una explicació interessantíssima d'un esdeveniment important.

Davant del silenci que tan sobtadament es va produir, en Nitus, que ja feia estona que badalla-

va, exclamà: –"Au! Prou! A dormir!".

I, com que era l'encarregat d'aparcar els llums, ens deixà a les fosques.

demanà: –"I el problema català, ¿no es va discutir?". Tots ens vàrem quedar pàl·lids, sense respiració. En *Paquitu* Forgas per poc no cau de la cadira. Santiago Tobella no va poder contenir una mena d'esternut, i esquitxà les tovalles amb whisky.

I és que, malgrat el respecte que mereixen tots els sentiments, hom

(1) *La Vanguardia*. 14-3-2003.

(2) *Lui*. Juny, 1976.

L'aixecada de camisa

Aquell matí, na Reparada ja no podia esperar més per assabentar-se d'aquell misteri que els va explicar en Jordi. Allò que havia rebut una carta de l'exdictador africà Lumumba dient-li que obrís un compte corrent a nom seu, a nom d'en Jordi, i que ell, en Lumumba, li transferiria la quantitat de 2.000 milions de dòlars i que li donaria l'1 per cent més els impostos (IRPF) no s'ho acabava de creure, però la qüestió era massa important per no fer-ne cas.

Tal com vam explicar en el número anterior d'*Es Pedris Llarg*, en Jordi es va creure el que li deien a la carta i, volent vendre la pell de l'ós ans de caçar-lo, va convidar en Xico i la Reparada a fer un bon dinar al restaurant La Punxa. Na Reparada va fer parlar en Jordi a base d'*empitonar-lo* amb copes de cava i és per això que el matrimoni Xico-Reparada estaven encuriosits per saber com s'acabaria la història de la carta d'en Lumumba (en Tarumba, que ells li deien) perquè en Jordi ja els l'havia explicat amb tota mena de detalls sota l'efecte de l'alcohol.

—Mira, Xico, avui és dia de venir a Begur en Jordi —li digué na Reparada—, convida'l a dinar a casa, que ja s'ho mereix després d'aquell tec que ens va donar la setmana passada, i jo ja miraré que ens expliqui com ha acabat allò d'en Tarumba.

Na Reparada se'n va anar cap a

la peixateria i va comprar rap, rascassa i congre per fer un bon suquet, d'aquells que se'n diuen "suquet be-

gurenc de na Pilar", amb una bona picada d'ametlles, pa fregit i julivert. Na Reparada en sabia molt de cuinar i va fer un suquet que hi cantaven els àngels. També va preparar una ampolla de garnatxa amb la intenció de fer "cantar" en Jordi.

—Ja som aquí, Reparada —va dir en Xico quan, acompanyat d'en Jordi, arribaren a casa a l'hora de dinar. En Jordi portava una ampolla de cava i un pastís pels postres. No se'l veia pas gaire alegre. Hom s'adonava que estava preocupat per alguna cosa. Tota la casa feia molt bona olor de suquet. Això i l'hora de dinar va fer venir la gana a en Xico i a en Jordi, que es varen entaular disposats a cruspír-se tot el que els possessin al plat.

La Reparada anava observant en Jordi i s'anava adonant que aquesta vegada no faria pas falta l'ajut de l'alcohol per fer-lo parlar. Aprofitant un moment que la conversa s'havia esllanguit, na Reparada preguntà a en Jordi:

—Ja has rebut sa transferència, Jordi?

—Encara no, Reparada. Ja començo a malfiar-me'n.

—Si vols que et sigui franca, Jordi, jo també me'n malfio, i des del primer moment.

—És que ara diuen que hi ha dificultats burocràtiques.

—Malament.

—el pitjor és que em demanen calés per solucionar-les.

—No els en donis pas, de diners, que és el que volen.

—Ja els he enviat dos mil euros.

—Doncs no els enviïs ni un cèntim més! —digueren en Xico i na Reparada tots dos alhora.

—Està ben clar, Jordi. Aquesta gent volen es teus diners i prou. No et creguis res de sa transferència ni de sa teua comissió de l'u per cent. Tot és una trampa per demanar-te calés. Veus, de moment ja t'han pres dos mil euros —digué na Reparada.

—Em penso que tens raó, Reparada, perquè ja he rebut una altra carta que em deien que hi havia més dificultats i em demanaven dos mil euros més.

—I com és que tenint tants de milers de dòlars t'han de demanar dos mil euros a tu? Que no ho veus que t'enganyen?

—Ostres! Tens tota la raó.

—I a més, encara que fos veritat que t'enviessin es seus diners a sa teu compte bancari, quina garantia tenen ells que tu els hi donaries quan te'ls demanessin? Per altra part, Jordi, si no fos una ensarronada tot això faria ferum de drogues, armes o altres qüestions que són delictes.

—Sí, noia, tens raó. I jo m'hi hauria pogut veure complicat sense cap culpa —digué en Jordi, respirant fondo i canviant la seva cara de preocupació.

—No et preocupis, home —digué en Xico—, llàstima des diners que ja els has donat, però val més això que no pas una complicació amb sa policia.

En Jordi va recuperar el bon humor i tots plegats van brindar amb el garnatxa i el cava per celebrar un final feliç, encara que una mica car, d'aquella aixecada de camisa.

Francesc de Borja Moll

de comunicació, la vam poder aprendre a escriure gràcies a l'ajut inestimable de dos llibres de Borja Moll: *La lengua de las Baleares*, però sobretot *la Gramàtica Catalana*, publicada a la col·lecció Raixa”.

Les pàgines de la seva biografia ens parlen de moltes altres facetes, com ara el treball editorial i l'activitat com a fundador de l'Obra Cultural Balear, que el van convertir en una figura clau en el redreçament cultural de les Illes Balears en un temps molt difícil.

La labor deixada per aquest filòleg és importantíssima, certament; ara bé, la profunditat i l'amplària de la seva petjada no s'expliquen si no tinguéssim en

compte els seus molts atributs com a persona.

Francesc de Borja Moll va ser un home d'una gran bonhomia, d'una delicadesa exquisida i d'un optimisme consistent. Amb una gran capacitat per saber encomanar una visió alegre i confiada de les coses, qualitat que li permetia poder teixir, amb facilitat, una xarxa espessa de complicitats. Perseverant, pacient i tenaç. Convençut que a les males no s'aconsegueix mai res. Dipositari d'aquella senzillesa, proximitat i alegria espontània que tan bé saben dur els savis.

Les paraules transcrites a continuació, que són del mateix Francesc de Borja Moll, sintetitzen amb prou precisió la seva alta dimensió humana:

“No em fa por morir. Ni tan sols hi penso. La mort ja vindrà un dia o altre, quan Déu vulgui. Només em quedarà la recança de no haver fet prou, perquè en aquestes coses de la catalanitat i la cultura sempre hi ha quelcom més a fer. Crec, però (i això per a mi és una tranquil·litat de consciència), que he contribuït poc o molt a la cultura i a la llengua catalana, i al seu manteniment

per la seva dignitat i per la consideració i el respecte que mereixen”.

El passat 29 de desembre es va emetre per TV3 el programa “Viatge de paraules”, un documental que aborda la creació del *Diccionari*. Va ésser un magnífic pròleg per a un any en què estan prenent volada moltes activitats i publicacions encaminades a difondre la tasca intel·lectual i el compromís cívic d'aquest menorquí il·lustre.

Un poble només pot existir si no perd les seves paraules. Sabem el que ens hi juguem. Val la pena que sapiem viure, aprofitar i compartir, amb joia i plenitud, l'Any Moll.

David Pagès i Cassú

El Parlament de les Illes Balears va decidir, fa uns mesos, declarar el 2003 Any Francesc de Borja Moll, amb motiu del centenari del naixement “d'aquest homenot menorquí de la cultura catalana”, tal com el va definir la professora Salord en l'acte d'obertura que es va fer a la catedral de Ciutadella.

Francesc de Borja Moll és una de les grans personalitats de la lingüística catalana de tots els temps. Va ser l'home que va donar forma definitiva al *Diccionari català-valencià-balear*, que projectà mossèn Antoni Maria Alcover, una obra titànica, extraordinària, colossal, que va surar després de salvar incomptables esculls. Com a resultat tenim un valuosíssim tresor lingüístic, un exemplar únic dins de la romanística, un monument perenne a la unitat de la llengua catalana.

Si en una imaginària ciutat lingüística el *Diccionari* seria una catedral, les seves altres obres també sortirien en totes les guies per la seva significació i rellevància; l'escriptor Ponç Pons es referia a alguna d'aquestes en les pàgines del diari *Avui*: “En un temps en què la nostra llengua estava prohibida a l'ensenyament i no existia als mitjans

2003, Any

Francesc de Borja Moll

“Però les
aigües molles
foraden les
dures roques”

La perversitat del mobbing

Fa poc, hem hagut d'aprendre una altra paraula nova: *mobbing*. L'hem vist a nombrosos escrits periodístics i, a força de llegir-los tots amb curiositat, s'ha pogut arribar a saber ben bé què volia dir. A Internet també hi trobem informació. Provaré d'explicar-ho i de treure'n alguna reflexió. Des de bon començament, però, direm que el *mobbing* és una gran perversitat.

Hi ha una víctima (home o dona) que forma part de la plantilla de personal d'una empresa, i el *mobbing* consisteix en un procediment per fer-la fora, fent-li avorrir la feina per tal que demani la baixa voluntària. Distingirem varies menes de *mobbing*, segons qui en sigui el promotor.

La primera mena de *mobbing* és el que fa l'amo de l'empresa a un treballador o empleat. Normalment la víctima és una persona gran que fa molts anys que és a l'empresa i que l'amo vol substituir per una altra de jove que li sortiria més barata. El procediment consisteix a desconsiderar i menystenir la víctima en totes les ocasions que es presentin: desacreditar-la en la seva feina; desconsiderar-la enfront dels seus iguals amb la promoció i ascensió d'empleats de menys categoria; impedit que s'expressi i, en definitiva, aïllant la víctima, a la qual pot arribar a deixar sense cap comesa.

La segona modalitat de *mobbing* és semblant a la primera, amb la diferència que no ho fa l'amo sinó algun empleat important perquè té por que la víctima pugui arribar a ocupar el seu lloc. El procediment és pràcticament el mateix, solament que, en no ser l'amo, no disposa de tantes oportunitats per atacar la víctima.

I, finalment, la tercera modalitat és aquella en què el *mobbing* no el fa ni l'amo ni els caps de l'empresa, sinó que són els mateixos companys de la víctima que li amarguen l'existència per fer-lo fora. Naturalment, en aquest cas, el procediment ha de ser ben diferent dels altres dos, perquè els seus companys no manen, però la perversi-

tat humana ha arribat a extrems com el de fer "invisible" la víctima. Això vol dir que no li parlen ni se l'escolten i, quan la miren, posen la mateixa cara que posarien si la víctima fos de vidre. És

clar que sempre que poden la desacrediten i parlen malament d'ella i, si hi ha l'ocasió, li posen algun parany per tal que s'equivoqui o faci alguna fallada en la seva feina. També fan circular rumors i notícies falses que la perjudiquen.

Aquesta tercera modalitat és la més perversa de totes, perquè causen un gran perjudici sense obtenir-ne cap guany. Però, ¿qui és que mou tota aquesta maldat envers un company? Doncs algun "líder" dels que sempre es troben a totes les col·lectivitats humanes. Són homes que, de petits, ja "manaven" a la seva classe del col·legi. Sovint són treballadors mediocres, amargats i envejosos, que volen mantenir la mediocritat a la feina de l'empresa. Els altres imiten les seves maldats per enveja o per por davant les maniobres del "líder". És per això que la víctima acostuma a ser un company seriós i diligent en la seva feina. En el cas d'una dona treballadora atractiva, la seva bellesa podria despertar un *mobbing*, ja que també hi ha dones "líders" per aquest món de Déu.

El fet que aquesta perversitat porti nom anglès ja ens diu d'entrada que és pròpia de països anglosaxons, on les indústries i les empreses són molt competitives. ¿No serà una conseqüència de la globalització a la qual ens mena el neocapitalisme del segle XXI? A Begur no hi deu pas haver arribat el *mobbing*, i em penso que difícilment hi arribarà mai. Però sí que ha arribat a Barcelona i altres ciutats industrialitzades. Tant és així que llegim als diaris que ja hi ha algun cas als tribunals. És clar que ha de ser molt difícil aportar proves. També s'han creat associacions ciutadanes per atendre les víctimes del *mobbing*, les quals moltes vegades arriben a la desesperació sense adonar-se que els problemes a la feina no els fan ells sinó que són el resultat d'aquesta pràctica tan perversa.

N'hi havia de *mobbing* a les empreses begurenques del suro? M'agradaria que algun begurenc o begurenca m'ho fes saber. Opino que la gent del poble del temps de la indústria del suro era més sana, franca, amiga i humana que l'actual i que tothom estava per la feina i prou. No voldria equivocar-me

J. Valentí Fiol

Tot recordant en Josep Carreras

Foto: Carreras

La foto correspon a l'acte de lliurament de premis en l'any 1992, en el Mas Torrent

M'ha estat una veritable recança el fet de no decidir-me fins avui a escriure aquestes ratlles. En el fons no ho feia perquè em costava, encara avui em costa, acceptar del tot que en Josep Carreras ja no és a la vora nostra amb la seva presència. La lectura d'*Es Pedris Llarg* del proppassat març, quan na Elena Carreras ens deia que "Ara hem d'aprendre a viure sense ell, perquè la seva absència hi serà per sempre més", m'ha fet reaccionar i tornar a la realitat, i ho haig d'assumir. Encara que el seu record serà inesborrable.

Permeteu-me que manifesti, des de dins del meu cor, que l'enyoro: el seu caminar pels carrers de Begur, xerrant amb un i altre, sempre amb l'afany de servir, les seves explicacions acurades, el culte per l'amistat, i per davant de tot, la família. Amb ell sempre tenies motius per aprendre, veient la seva meticulositat en la feina, gaudint dels seus vastos coneixements de la història local, o bé admirant la seva prudència.

Fa molts anys vàrem tenir a casa el goig d'iniciar l'amistat amb en Josep i família mitjançant el favor de na Gracieta, que va ser la primera persona

que ens va "acollir" a Begur després que en Martí Ferrer Bruguera ens fes sentir la necessitat d'arrelar-nos en aquest bell indret. Ja en aquell moment en Josep va obrir ses portes a una forta estimació que perdura, un sentiment cada vegada més ferm i profund envers la família Carreras.

Són diferents les experiències i vivències que m'ha traspasat en Josep al llarg del temps, encara que ben segur que no tantes com a vosaltres. El seu ajut en moltes ocasions m'ha estat fonamental i valuós. Recordo per exemple els concursos de fotografia "El Mar i Begur" que vaig organitzar per al Club Nàutic Sa Riera, a l'inici dels 90, amb la seva especial cooperació. A més d'orientar-me en les bases del concurs, va gestionar la participació dels membres del jurat, que a la fi el van compondre ell mateix, na Isabel Steva (Colita) i en Jordi Macabich.

Era un temps en què en Josep ja es delia fent-me sentir com n'estava de joiós del seu poble, com l'estimava, com vivia tots i cadascun dels fets que hi tenien lloc. El seu exemple em va en-

coratjar i va fer més fort el meu sentiment envers Begur. I amb ell vaig aprendre belles paraules d'un català arrelat a l'Empordà, de les que fa servir en Josep Pla en la seva meravellosa obra literària. En recordo molt especialment una –la qual va ser motiu perquè decidís escriure un poema l'octubre del 1992– que em va ensenyar tot somrient i amb una dolça expressió en els seus ulls mentre ho feia: *sa llongada*, i completava, per explicar-se: "on la mar i sa sorra de sa platja es fan carícies es dies de bon temps". I era molt entenedor el seu aclariment. Ell va ser també qui em va animar que presentés, i va cuidar que es publicuessin en *Es Pedris Llarg*, alguns dels meus senzills poemes, la qual cosa li he agraït sempre molt sincerament. La seva figura perdurarà en el meu record i en el de la meua família. Així com l'amistat que gaudim amb tots els Carreras.

Hi ha dues celebracions al voltant d'en Josep i na Glòria que tinc a la memòria i que sempre recordo amb complaença: el 75è aniversari d'en Josep, i per tal motiu li vaig escriure "Conèixer a en Josep / començar a tractar-lo / i tot seguit estimar-lo / és, de veritat, un fet", i l'altre va ser per les noces d'or d'ambdós. Llavors li deia a na Glòria: "Al vell mig de la tardor / en Josep sempre et serà / aquell formós trobador / de qui et vas enamorar", i ben segur que ho serà per sempre més.

De veritat que estic confús. No sé si he sabut expressar clarament el meu sentiment envers en Josep. Us ho deia en començar: m'ha costat molt escriure aquestes ratlles. En l'entorn de Begur ell ha estat una persona molt especial per a mi, i per més anys que passin sempre el recordaré amb molta estimació. Josep, sé que on ara estàs t'envolten llums de joia, estels de pau, vents de benestar, i que vetlles per nosaltres, família i amics. I de debò ens fa falta, Josep, en aquest món tan complicat que ens toca viure, com bé saps. Voldria enviar-te unes breus paraules de comiat: "Josep, amic meu, / es teu reportatge / confiat per Déu, / hora és d'entregar. / Gaudeix del viatge, / el farem perdurar".

Pere Rodríguez i Darnés

Edició d'un àlbum fotogràfic en memòria de Josep Carreras

Foto: A Tàpies

Acte de presentació de l'àlbum dedicat a Josep Carreras

L'Ajuntament de Begur acaba de publicar una mostra de vint-i-cinc fotografies en blanc i negre que va fer Josep Carreras entre l'any 1955 i el 1989 i que serveix per homenatjar el fotògraf begurenc mort el passat mes de desembre.

Les fotografies reproduïdes descriuen un Begur amb vehicles tirats per mules i patrullat per la Guàrdia Civil, de carrers sense asfaltar, persones saludant a la manera franquista o famosos que feren cap a Begur en els moments àlgids del *boom* turístic. Així mateix, es pot contemplar la prestigiosa actriu americana Liz Taylor en el rodatge de la pel·lícula *De repente, el último verano*, l'arqueòleg Lluís Pericot inaugurant

el carrer que porta el seu nom, Carmen Polo, esposa del dictador Franco, a l'hotel Cal sa Sal, el músic Xavier Cugat prenent el sol a la platja i grans esdeveniments com ara l'enterrament de l'artista Carmen Amaya.

L'àlbum disposa d'un article introductori de l'historiador i arxiver Lluís Costa, en què explica els orígens i l'evolució professional de Josep Carreras, i una presentació de l'alcalde, Carles Arnau.

La presentació de l'àlbum tingué lloc al Casino Cultural i hi intervingueren l'escriptor Josep Miquel Servià, Lluís Costa, Carles Arnau i el fill del fotògraf Josep M. Carreras.

Primavera artística

Foto: A Tàpies

L'exposició col·lectiva

Aquesta passada primavera la Sala d'Exposicions Municipals ha acollit unes propostes artístiques de notable interès. Del 21 de març al 6 d'abril s'organitzà una col·lectiva de pintura amb la participació de Montserrat Coca, Paco Morgado, Alexandre Matas i Ángeles Sánchez Morón. Posteriorment, del 15 d'abril al 4 de maig, fou el conegut artista begurenc Pere Manera qui oferí una mostra dels seus olis, de contingut essencialment mariner, impregnats de color i sentiment.

Foto: A Tàpies

L'alcalde de Begur Carles Arnau i l'artista Pere Manera, en l'acte d'inauguració de l'exposició

Programació Sala Exposicions Municipal

Sala Municipal d'Exposicions
Segon semestre 2003

ESCOLES VELLES
Begur

De l'1 al 13 de juliol MARIONA ESTEBA. Pintura	Del 15 al 29 de juliol JORDI GISPERT. Pintura
De l'1 al 17 d'agost CUIXART. Pintura	Del 19 d'agost a l'1 de setembre MIQUEL S. VILA. Escultura
Del 5 al 21 de setembre XVII CONCURS D'ARTS PLÀSTIQUES	Del 3 al 19 d'octubre ISA RUIZ. Pintura

C/ Roserwara Carrers, 11 · REGLR · Horari: de 7 a 10 de la tarda (juliol i agost) · de 6 a 9 de la tarda (setembre - octubre)

AJUNTAMENT DE BEGUR la Caixa Diputació de Girona